

Familjen libretto

– allt det som inte är
med i föreställningen
50.407 tkn

Niklas 22 november 2016

Tonsatta låtar, 16 st

Pappa är bättre	...02
Diska morotsskal	...03
Kasta Skateboard	...04
Utskälld - autism 1	...05
Slag i kök	...06
Snälla någon, Hur gör man?	...07
Mamma, kära mamma	...08
Dålig förälder	...09
Regler eller kaos	...10
Kloka frågor till pappa Två	...12
Tillit och kärlek	...13
Fåglarna sjunger	...14
Hon drunknade	...15
Går inte att tvätta bort	...16
Äntligen sex!	...17
Otroheten	...18

Struket i denna version, 20 texter

Vågorna slår	...19
Det finns inga pengar	...20
Prata över huvudet	...21
Förlossningsdrama	...22
Avbryt inte de vuxna	...23
Förlossningsskador	...25
Tre generationer	...26
Minecraft	...27
Huset i skogen	...31
Rätten att uttrycka	...33
Stor flicka nu	...34
Tillåt mig skratta	...35
Ibland glömmer jag	...36
Bamsefar	...37
Uppdraget. Du skall vara...	...38
Bäverspetsen	...39
Dumma hot på flygplats	...41
Frågor och magar	...45
I kassakön	...48
Nappen	...50

Följande texter är tonsatta och klara att användas

Pappa är bättre

Tema – Barnperspektivet

- Mamma! Jag måste säga en sak.
- Ja. Vad då?
- Jag har en väldigt bra pappa.
- Jag vet.
- Pappa är mycket snällare än du.
- Jo...
- Vet du! Jag kan faktiskt säga att jag har en väldigt bra pappa. Och att jag har en mamma som inte är lika bra.
- Men...
- Jag kan säga det för att vi lever i en demokrati. Det har vi läst i skolan. Annars är det diktatur.

Diska morotsskal

– om det galet härligt surrealistiska i tillvaron

Tema – Livspusslet, kärleken*En mamma*

Hon lägger lök i mina fickor, diskar morotsskal i kaffesump.
Sitter i mitt knä, och hugger vilt i min mat.
Den sprids över bordet och golvet och mig.
Hälv! Hälv! Kan själv, kan själv.

Och hon vet vad hon vill.
Det skall läsas i böcker, hoppas i sängen, diskas, badas, byggas, gungas.
Och väldigt, väldigt gärna tittas på GÄGGÅ! I drömmarnas trädgård.

Hon fyller tallrikar med sand, lägger gräs och blad bredvid.
Viftar med gaffeln, spottar glatt.
Det sprids över marken, på gatan, på henne.
Skäta! Skäta! Skall äta. Skall äta.

Och hon vet vad hon vill.
Det skall geggas med vatten, smakas på sniglar, kastas, tjudas, byggas, rivas.
Och väldigt, väldigt gärna lekas med Jao-Jao. Grannens randiga katt.

Det gnistrar i sanden. Det virvlar i molnen.
Och grönskan får händer som tänder ett bloss.

Då kastas en nyckel. Då flaggas det högt.
Och himlen får stränder som ropar till oss:

Hälv! Hälv! Kan själv, kan själv.

Kasta skateboard

Tema – Vuxna, barn med störningar.

Han reser sig upp.

– Ibland är det så svårt att förstå henne. Hon är ju ändå åtta år. Hon hade just kastat sin skateboard på en ettåring.

Barnet reser sig också.

Han, Barnet

- Man kan inte kasta sin bräda på barn!
- *Det kan man väl visst!*
- Man får inte kasta sin bräda på barn!
- *Varför inte då?*
- Det är farligt.
- *Varför är det farligt?*
- De kan skada sig.
- *Vad händer då?*
- Det gör ont.
- *Varför gör det ont?*
- För att kroppen går sönder.
- *Varför gör den det?*
- För att den får en skateboard på sig. Då börjar de gråta.
- *Varför börjar de gråta?*
- För att det gör ont och för att de blir rädda.
- *Jag gråter inte när det gör ont.*
- Nej jag vet. Jag vet... Det är det som är så svårt... Att förstå...

De sätter sig ned

//

*Viktigt att koppla ihop med berättelsen om Autism
Inte så igenkänningar.*

//

Utskälld – diagnos 1

Tema – Trauma handikapp. Livspusslet.

De reser sig. Hon berättar för Han. De är gifta.

– Men du fattar inte! Där sitter jag med vår dotter i lekrummet på dagis. Så kommer Johannas pappa, sliter upp dörren och skriker på henne, på vår dotter:

"Du är ju för fan inte klok! Hon fick åka till sjukhuset! Fick sy i huvudet och foten är stukad. Bara putta ner henne så! Fattar du inte att det är farligt. Människor är inte något man bara kan göra vad som helst med."

– Och sen skriker han till mig:

"Ni måste ju för helvete uppfostra henne. Det fungerar inte. Bara ge sig på andra hur som helst. Nu får ni jävlar i mig skärpa er och börja sätta lite gränser innan det händer nå't på riktigt."

– Jag försökte säga något men han bara gick. Och personalen och de andra bara tittade på oss. Det var så obehagligt. Och hon... Blev så utpekad...

Slag i kök

Tema – Trauman

Hon och kören.

– *Pratade ni aldrig om det? Sade din mamma aldrig något?*

– Nej aldrig. Det var bara tyst.

– *Var inte det konstigt?*

– Det är klart det var. Och så skulle man vara glada, perfekta familjen nästa dag igen.

– *Berätta*

– Jag var fjorton. Och så började det igen. Jag tänkte som vanligt. Skall jag ta konfrontation eller skall jag gömma mig på rummet? Då hörde jag slagen. Rusade dit och gick emellan.

(Mamman och pappan är i köket. Dottern hör slag. Hon skyndar dit, går emellan och ställer sig i vägen för nästa slag. Mamman går undan.)

– Gubbjävvel! Du slår inte en gång till.

– Han tog mitt hår och dunka mitt huvud i dörren.

(Han tar tag i hennes hår och dunkar hennes hennes huvud i dörren som står halvöppen.)

– Du skall fanimej inte lägga dig i din lilla skit. Och tyck inte synd om dig själv. Det är inte mer synd om dig än om en skiten liten mus. (sluddrar) Jävlar ställningar som kommer och tror att de kan...

(Han släpper taget och vinglar sluddrande iväg. Mamman har gått undan, ut i ett annat rum. Ingen talar efteråt om vad som hänt.)

– *Och vad gjorde din mamma.*

– Hon bara gick iväg. Sade aldrig något. Ville inte prata.

– *Var det ingen annan som märkte något?*

– Nej. Allt var som vanligt. Vi var den färgstarka, udda familjen. Som ordnade så trevliga fester. Och så hände det igen, igen, igen. Ingen sade något. Ingen märkte någonting. Det var som om det inte fanns. Alls.

– *Och nu?*

– Det är inget vi berör idag. Det går inte. De har begravt det längst ned i sina djupa brunnar. Längst ned i den fuktiga kylan. Där krälar det onda tillsammans med gyttjan och tävlar om vem som kan frysa mest. *(fryser)*

Hon sätter sig borta i hörnet. ////Kanske en sång? Fasaden. Ge föda åt monstret. Stänga in saker, känslor...////

Snälla, snälla någon, hur gör man?

Tema – Oron, skulden, tankarna

Sång. Inte deppig. Mer filosofisk.

Snälla, snälla någon, hur gör man?
Kan någon berätta. Berätta för mig.
Snälla, snälla någon, hur gör man?

Mamma, kära, kära mamma***Tema – Barnet. Individ. Utsatt. Störningar.****Barnet*

– Mamma. Kära, kära mamma. Jag tänkte ofta att det berodde på oss. Att du var så trött. Ja, du gjorde massvis med saker med oss, men du var aldrig riktigt glad. Vi hade det jättebra. Men ibland tänkte jag att du kanske haft det bättre utan oss. Att du inte hade behövt vara så trött då. Som du alltid, alltid var.

//

Kanske samma vuxen-som minns-barndom-perspektiv som i När jag var liten, tre generationer mm??

//

Dålig förälder

Tema – Oron, skulden, tankarna

Fler sjunger i unison kör en busig visa

En person

- Hallå där!
- Du skulle allt gärna vilja vara:

Kör

- **En bra förälder! En bra förälder!**

En person

- Men det är du inte!

Kör

- *Du är en dålig förälder!*
- *Du klarar inte att va' som du vill.*
- *Du är en dålig förälder.*
- *Dåålig! Dåålig! Dåålig!*

Regler eller kaos

Tema – Regler eller kaos. Vuxna med störningar.

De reser sig. De pratar om principer. Han och hon. Det är hon som startar.

- Jag har aldrig tyckt om bäbisar.
- *Det måste man inte göra innan. Det kommer.*
- Jag var deprimerad första halvåret. Det var tungt.
- *Jag förstår.*
- Jag kunde inte uppskatta henne.

Paus

- Och jag klarade inte gråten och skriken. Jag fick sådan ångest när hon skrek.
- *Men det är ju barnens sätt att visa vad de känner och behöver.*
- Jag vet. Men jag klarade inte det. Jag fick vara i ett annat rum.
- *Hmm...*
- Ja. Så hon är mycket pappas flicka. Det är synd. Men visst...

Paus

- Det är lättare nu. Hon är större och lär sig saker. Och man kan prata med henne.
- *Hur gammal är hon?*
- Hon är drygt två.
- *Då är det fullt upp?*
- Jo det är det. Men hon har lärt sig att vi är flera som bor där hemma, att det inte bara är hon som gäller. Att visa hänsyn.
- *Redan?*
- Nej, men jag klarar inte kaos. Och det har hon förstått.
- *Hur då?*
- Jo men... Som med alla hennes saker, dem får hon ha på sitt rum. Och så får hon plocka ordning innan hon lägger sig.
- *Vi har leksaker precis överallt. Barnen vill vara där vi är. Så plockar vi undan när de lagt sig på kvällen. Om vi orkar.*
- Jag måste få ha min space. Det vet hon.
- Det bästa är att hon sover i sitt eget rum. Det har hon gjort nästan från början.
- *Oj. Vi har ett barn i vår säng på kvällen, och tre på morgonen.*
- Nej hon somnar själv nu också. Varje dag innan klockan åtta. Och sover hela natten. Vi säger bara godnatt och stänger dörren. Hon är så duktig. Men det tog ett år med gnäll innan hon lärde sig det.
- *Det förstår jag. Våra lägger sig mellan halv tio och halv tolv. Men den lille måste vi ligga i sängen tillsammans med och läsa tills vi somnar båda två. Annars kan han inte somna.*
- Hur gammal är han?
- *Fem år.*

- Mm. Jag är så glad att hon kan äta normalt nu också och inte leker med maten. Det blir ju lätt väldigt äckligt. Och hon vet att hon måste äta upp. Man tar inte mer än man vill ha.
- *Våra middagar är en fars. Fullständig cirkus. Men det är härligt!*
- Det måste finnas gränser. Alla måste få plats. Som när jag pratar med någon i telefon. Då kan ju hon inte bara avbryta. Eller när vi är ute och går. Jag lyfter inte upp henne bara för att hon är trött. Hon kan ju gå själv. Jag är faktiskt också trött. Och hon har lärt sig att det inte lönar sig att tjata. Det lönar sig bättre att vänta.
- *Men reagerar hon aldrig och protesterar?*
- När hon blir arg sätter jag in henne på sitt rum. Så stänger jag dörren. Och så går jag runt, runt. Andas. Lugnt.
- *Varför gör du så.*
- Jag blir rasande på henne när hon brusar upp så. Hon vet ju hur känslig jag är. Men det går över. Och sen är allt bra.
- *Vad skönt.*
- Jo. Jag tycker det går ganska bra nu. Och jag är väldigt stolt över henne. Hon kan så mycket. Även om hon är pappas flicka.

Kloka frågor till pappa. Nummer två.***Tema – Barnperspektivet***

- Pappa. Varför äter man djur?
- *Pappa. Varför växer träden uppåt?*
- Pappa. Varför är världen så orättvis?
- *Pappa. Varför är farbrorn där borta så ledsen?*

- Varför är vindruvor giftiga?
- *Varför smälter is?*
- Varför har Anna två mammor?
- *Varför förstör de miljön?*
- Varför får inte barn rösta?
- *Varför är gräset grönt?*
- Kan delfiner tänka? Pappa kan de det? Kan de det? Kan de det?

Tillit och kärlek***Tema – Bli sedd, bekräftad.***

om det enda viktiga

Han

- Mamma. Pappa. Det enda som är viktigt fick jag av er: Ni tror på mig.
- Ni var borta mycket. Jobbade jämt. Det var stökigt hemma. Fick klara oss själva. Ni bråkade ganska ofta.
- Men jag vet att vad jag än gör så älskar ni mig, litar på mig, stödjer mig. Jag vet att jag duger för er.

Fåglarna sjunger

Tema det som är det viktiga

Hon, Han, Kören

Fåglarna sjunger om frihet. Frihet, värme och tröst.

De sjunger inte om gränser. Om påbud, om regler, om tvång.

Fåglarna sjunger om tillit, för där tilliten härskar finns plats för att våga, att kunna, att känna, att bli. Fri.

Fåglarna sjunger om närhet. Närhet, värme och tröst.

De sjunger inte om krav. Om hot, kontroll och förbud.

Fåglarna sjunger om kärlek, för där kärleken härskar finns plats för att växa, att vara, att vilja, att bli. Fri.

//

Är kören för lik huset i skogen med sitt kärleksbudskap? I så fall tag bort den.

Annars: Skulle kören kunna komma innan monologen?

Jobba med denna text lite.

//

Hon drunknade (*citat från Sånglösa. Inledningen har ingen melodi*)

Tema – Trauman

- Det är ett halvår sen nu. Jag tänker alltid på henne. Aldrig på något annat. Aldrig.
- *Hur gammal var hon.*
- Hon var åtta... åtta år...
- *Berätta. Vad var det som hände.*

- Vi... Vi badade som vanligt. Det var massor av folk, massor. Hon var långt ute. Jag tänkte på det. Det var så djupt. Men det var massor av folk.
- Hon skrattade, jagade, kompisar runt. N-n-n-n-n-nn.
- Så såg jag henne hosta och skrika till. Jag ropade på henne. Sen var hon borta. Mmmmm...
- Det var ingen som såg nå't, ingen som märkte. Men jag... Jag bara kände att något var fel och jag skrek och jag ropade på hennes kompisar.

- Ingen vet vad som hände. Det var dykare där och letade. De hittade henne da'n därpå.
- Ingen vet varför hon drunknade. Ingen vet och kan förstå. Ingen vet och kan förstå.

Går inte att tvätta bort Obs! Ny text

Tema – Barnet utsatthet, Bli sedd, bekräftad

Mamma och son

- *Det går inte!*
- Men du måste!
- *Det går inte.*
- Du måste tvätta bort den.
- *Det går inte att ändra färg på huden.*
- Men de sade det!
- *Vilka då?*
- På dagis. Att jag skall gå hem och tvätta mig. Annars får jag inte vara med och leka. Vi vill inte bli smutsiga. Så! Hem och tvätta nu.
- *Men snälla, du kan...*
- De säger det varje dag...
- *Men du som är så vacker. Så perfekt!*
- *De säger att det smittar också. Att de är rädda för att bli såna. Och att det luktar...*
- *Men lilla, lilla vän. Jag visste inte...*

paus

- *Vi skall byta dagis i morgon. Du skall aldrig mer gå dit. Jag lovar, lovar, lovar. Aldrig mer.*

Äntligen sex! Obs! Ny text

Tema – Livspusslet

De kramas för en gångs skull i sängen. Söndag morgon

- Mmm...
- Vad skönt...
- De sover länge idag...
- Mmm, längre ner. Å vad länge sen.
- Jag klär av mig.
- Lägg dig på mig.

De kysser varandra. Och blir mer och mer upphetsade.

- Lägg dig ner. Jag sitter på dig i stället. Så, ja, så...
- Aaa...
- Mm...

De börjar ha sex.

Då öppnas dörren. Barnen står där.

- Mamma. Pappa. Jag vill ha choklad. Och gröt.
- Vad gör ni?

De tittar länge på föräldrarna. Det ena barnet fortsätter.

- Jag har ont i magen. Kom nu!

Otroheten

Tema – Livspusslet

Hon står upp.

Kören och hon

- Vi hade två barn. Det är inte alltid lätt att hinna med varandra då.
- *Och varför berättar du detta för oss?*
- För att det gör så ont.
- *Vad är det som gör så ont?*
- Att han gjorde det. Bakom ryggen på mig?
- *Men är inte det ganska vanligt?*
- Jag trodde vi hade ett förtroende, att vi var ärliga mot varandra.
- *Vad är det att vara ärlig?*
- Att man kan berätta allt och svara på frågor utan att ljuga?
- *Vad för frågor?*
- Jo, jag undrade varför det kändes så konstigt mellan oss. Och jag frågade, Är det något mellan er?
- *Vad svarade han?*
- ”Nej... Det är inget... Bara trött... Inget speciellt...”
- *Och det var en lögn?*
- Det visste jag inte då.
- *Och?*
- Vi var på fest. Han stod och pratade med henne. Plötsligt hör jag en kvinna fråga dem hur länge de varit ihop. De. Varit. Ihop!
- *Vad hände?*
- Jag trodde jag skulle dö.
- *Vad gjorde du?*
- Jag höll god min och frågade rakt på sak när vi kom hem. Då brast allt. Alla mina illusioner om livet. Allt jag trott så starkt på.
- *Vad hände sen?*
- Ingenting. Fick aldrig ett riktigt förlåt. Aldrig ett riktigt erkännande. Istället bara grå, grå, grå. Vardag.
- Han blev också grå. Stelnade. Härdade. Fast. Till sten. Blev till en tråkig, grå skulptur av sten. Till slut så började den krackelera och falla sönder. Och en dag låg där plötsligt bara en hög med trasig betong på golvet. Jag lade det i rabatten. Jag var fri. Jag var ensam. Men jag levde. Jag levde igen!

////

Är ”Jag levde igen” för smetigt?

Skulle kunna vara: Jag var ensam, men fri. Ensam, men äntligen fri.

Ta bort ”förhör” och gör till samtalspartner?

///

Väntelista, skall kanske vara med i nästa version, ej tonsatta

Vågorna slår **Avslutningslåt? kolla mer**
Tema – Trauman och att man går vidare

Vågorna slår, de ser våra liv
 Vet att vi fick, väldigt blandade kort
 Vågorna slår, de minns varje giv
 Vet att det blev inte alls som vi trott

Vågorna bråkar, de bryter sig loss *(vågorna hörs?)*
 De säger att livet, är alldeles kort *(är väldigt kort)*
 Vågorna bråkar, de talar till oss
 De sjunger om tiden, vi vänder oss bort *(pratar)*

Vågorna ser horisonten längst ut
 Känner den väl, den är deras hem
 Vågorna ser, att vi lyssnar till slut
 De känner oss nu, är en god vän

Vågorna längtar, de är som ett torg
 Där gråten och tårarna rinner i ström
 Vågorna längtar, de delar vår sorg
 som står där när olyckan krossat en dröm

Vågorna tryter, de stannar, de vill
 Hjälpa oss bryta vårt kaos itu
 Vågorna tryter, nu står vinden still
 Då tystnar vår oro, vi är här och nu *(vi en stund)*

Vågorna stillnar, som glimrande träd
 Lyssnar på tiden, som äntligen är
 Vågorna stillnar, och vi följer med
 För rummet av siden, är äntligen här

Vågorna ryser, för där inne i
 Står tiden i brand, vid drömmarnas rand
 Vågorna ryser, de kan ej förbli
 Levande längre, de släpper vår hand

Ej med!

((Vågorna skummar, Vågorna bryter))
Vågorna hörs, de talar om oss
Vågorna bråkar, nu kastar de loss
Säger att livet är alldeles kort
Sjunger en sång, vi vänder oss bort))

Det finns inga pengar

Obs! Ny text

Tema – Oron, skulden, Livspusslet

Ett barn. En mamma.

- Ja. Jag vet att alla andra har läsk. Men du får ta vanligt vatten i en flaska.
- Och två smörgåsar. Så får ni dela äpplet, du och din syster.
- Jag vet att du hatar friluftsdagar. Att du inte har några skidor. Att nästan alla andra skall åka. Men vi har inga pengar. Det går inte.
- Och så måste vi köpa en bättre jacka till dig. Om jag hittar en.
- Världen är orättvis. Och jag är ensam. Jag jobbar så mycket jag kan, men det räcker inte. Då blir det så här.

- Jag måste gå nu. Jag jobbar till halv sju, så jag väcker er när jag kommer hem så äter vi frukost tillsammans. Sov gott sen, och ta hand om din syster. Säg henne att mamma tänker på henne hela tiden. Och att det inte finns några monster. Inga monster alls.

- Jag blir så... Så grön av trötthet, så röd av skam, så blå av skräck, så vit av all kyla som möter oss vart vi än vänder i denna svärta som ringlat sig runt mitt liv, våra liv, livet.

Prata över huvudet

Tema – Barnet utsatthet, Bli sedd bekräftad

Två mammor och ett barn, William. Han fördriver tiden själv med en ramslek.

William

- *Skulle vara bra att äta bulle varje dag på en hög kulle skall det va. Tapattaa, rapattaa, sapattaa-ta-ta. Tapatta, rapatta sapatta ta.*
- *Ville vara med och se på lille Pelles träd som har fått dille på allt städ. Tapattaa, rapattaa, sapattaa-ta-ta. Tapatta, rapatta sapatta ta.*
- *Så kanske pappa kommer hem och vi kan lappa till en rem och kanske tappa bort en spänn. Tapattaa, rapattaa, sapattaa-ta-ta. Tapatta, rapatta sapatta ta.*

Mammorna pratar. William fortsätter sin ramslek och väntar snällt i sin egen värld.

- Jo vi har det bra. Själv?
- *Jo. Helt OK. Hur är det med William?*
- Jo men visst. Det är bra. Det går bra i skolan. Förutom gymnastiken. Han vägrar ju duscha. Tycker det är obehagligt.
- Hans fröken säger att vi måste prata med honom. Att han måste lära sig.

paus

- Och sen är det ju magen förstås. Han är alltid orolig. Och det sätter ju sig i magen.

Till William

- Eller hur William?
- *Tapatta, rapatta sapatta ta.*

Till väninnan igen

- Vi har ju provat med diet men han är så sjåpig med maten. Så jag vet inte...
- Läkarna säger att det är något psykiskt. Oro, stress.
- Och de säger att han måste äta mer. Annars kan han stanna i växten.

Till William

- Och det vill du väl inte, William? Bli kortare än de andra?
- *Tapatta, rapatta sapatta ta.*

Till väninnan

- Men annars är det bra. Han sitter mycket vid datorn. Vi försöker begränsa det, men det är svårt. Blir bråk hela tiden. Han är så tjurig!
- Och det funkar inte med regler heller. Vi har ju så oregelbundna tider.

Till William

- Nej William. Du får nog se till att din pappa är hemma lite mer om det skall bli någon ordning. Då kanske det blir bättre med magen också.
- *Tapattaa, rapattaa, sapattaa-ta-ta. Tapatta, rapatta sapatta ta..*

STRUKET i första versionen av Familjen

Förlossningsdrama

Tema – Att få barn

En förlossning:

– Jag ringde sjukhuset. Jag ville de skulle hämta mig. De sade jag fick ta en taxi...

I sjukhuskorridoren.

- *Vattnet gick i taxin.*
- *Herregud. Hon är ju nästan helt öppen.*
- *Varför lät du mig inte få en ambulans... (tar tag i barnmorskan)*
- *Ligg ner på båren!*
- *Men jag sade ju att...*
- *Så. Snabbt in på trean.*
- *Aaa... Jag vill ha bedövning.*
- *Kan hon inte få bedövning nu?*
- *Andas djupt. Ligg still!*
- *Vi hinner inte!*
- *Herregud! Det kommer...*
- *Nu. Jaa...*
- *Aaaaa... Aaaaa...*
- *Försök. Andas. Tryck på.*
- *Måste. Måste ha bedövning-aaaaa...*
- *Vi hinner inte...*
- *Var är doktorn?*
- *Inne på fyran.*
- *Förstår inte hur det blev så här. De skulle ju ta in vikarier!*

piiip

- *EKG:et nollar. Spring och hämta doktorn!*
- *Aaa... Nej! Nej!*
- *Kan du få henne att vara tyst!*
- *Aaaa...*
- *Ja tryck. Nu kommer det.*
- *Så ja. Så ja. Titta. Titta en flicka.*
- *Bäää...*

Avbryt inte de vuxna

Tema – Bli sedd, bekräftad. Utsatthet.

Mamman Petra, väninnan Lene och barnet David. Lene pratar med Petra. David sitter med en skolbok och ett skrivhäfte.

- Och jag hade inte hindrat honom. Ändå måste han säga det själv. Det är så typiskt killarna.
- *Men du är ju ansvarig. Det är ju ditt projekt.*
- Det skiter han fullständigt i. Han bara försöker..

David går fram och vill visa något i häftet.

- *Mamma titta! Jag skulle... Mamma!*
- Jag pratar med Lene nu.
- Jo men han försöker att ta över allt som jag gör. Det är som om han inte kan accept...
- *Men mamma, jag vill bara veta om...*
- Jag pratar med Lene nu. Vi skall bara prata färdigt. Sen vill jag gärna prata med dig.
- Det var samma förra hösten när vi **gjorde den nya filmen.** *(Petra)*
- *Är det att han vill bevisa nå't?*
- Nej jag tror bara han...
- *Men mamma. Jag måste bara...*
- Du måste ingenting. Vi har pratat om det förut. Man kan inte bara avbryta andra. Så!
- Nej men jag tror han behöver känna att... *(Petra)*
- *Men mamma titta bara här...*
- Nu blir jag väldigt trött på dig David. Väldigt trött. Du måste kunna respektera andra...
- *Men jag vill bara fråga...*
- Sluta! Nu är du tyst och låter oss avsluta det vi gör.
- Nej men det är ju hans behov av att få känna att han märks i något projekt. Och eftersom vi jobbar ihop kan han ju bara ta över min roll och... *(Petra)*

David börjar plötsligt förändras

- David! Vad händer? Vad gör du?
- *Titta ansiktet. Det försvinner!*
- Och armarna!
- *Det är inte sant! Och kroppen.*
- Han försvinner. David. David! Vad gör du?
- *Han är borta.*
- David! David kom tillbaks. David var är du? Vad händer? David! David... David.....

Kören

- *Vet ni?*
- *Han ville fråga om han gjort rätt i sin läxbok.*
- *Det hade tagit fem sekunder av er tid.*
- *Tänk på det om ni någon gång får ett nytt barn! Nytt barn...*

Hon börjar ropa. Det blir ensemblesång

- *David. Kom tillbaks. Kom till mig...*
- *Da-a-a-a-vid!*

Förlossningsskador

Tema – Att få barn

Hon reser sig upp och tittar på kören. Kören kursiv.

Kören och hon:

- *Tror du att det är något man bara kan välja?*
- Nej men det borde tas mer hänsyn till de som får komplikationer.
- *Kvinnor har klarat det i alla tider.*
- Och blivit förstörda för livet.
- *Du vet inte vad du pratar om!*

Olika kvinnor berättar:

- Jag gick sönder och fick göra två operationer.
- *Jag låg i trettio tre timmar. Det tog trettio två innan de tog ut henne. Hon vägde över fyra.*

Hon och Kören

- Precis. Vad som helst kan hända. Men det mörkas mycket. Man tar inte kvinnors rädsla på allvar.
- *Men alla är väl inte rädda?*
- Nej, men många är det. Vården styrs av trender och moden. Man slutade klippa preventivt. Sen har antalet som spricker vuxit dramatiskt. Det är inte OK!
- *De gör väl så gott de kan?*
- Hade det gällt män hade man gjort saker på bättre sätt och varit mer generös med alternativ.
- *Man kan inte göra kejsarsnitt på alla som är rädda.*
- Jag vet. Men man borde ta kvinnors lidande och rädsla på allvar.
- *Du tar i!*
- Det är dags att ge kvinnan rätt till sin egen oro. Speciellt som många förstföderskor idag närmar sig fyrtio.
- *Precis. Kvinnorna kanske borde tänka på sin ålder och inte vänta så länge.*
- Individualisera bara! Lägg skulden på den enskilda.
- *Vems är skulden om inte hennes?*
- Det handlar om strukturella förändringar och förväntningar som skapats av samhället. Inte om individen. Nu går jag!

Hon går iväg och sätter sig längst bort.

Kören

- *Det var en sur jävel!*

Tre generationer

Tema – Vuxna/barn med störningar. Trauman som övervinns av kärleken.

Hon

– Ingen kan stå emot hur livet blir. Min mamma är väldigt, väldigt ensam. Och olycklig. Hennes känsla av övergivenhet... ..är monumental.

– När hon var liten... Hon fick inte det hon behövde. Var ofta ensam, ofta ledsen. Lite besvärlig. Destruktiv kanske. Hennes lillasyster, var lugn och fin. Mormors favorit.

– Det är klart jag är arg. Vi bråkade ofta. Hon var full. Jag fick hämta henne på krogen. Lägga henne i sängen. Klä av henne. Hon var ett barn. Ett stort övergivet barn.

– Jag ville bara att hon skulle vara glad. Det har varit min grej hela livet. Tänk om min mamma kunde vara glad!

– Jag är väldigt stolt över henne. Jag är på hennes sida. Jag skulle inte kunnat leva hennes liv bättre än hon har gjort det.

– En gång... Jag frågade mamma... ”Älskar du verkligen mig?” Då började hon gråta, ”Hur kan du säga så! Det är klart jag gör! Mer än allt annat som någonsin finns.”

Minecraft**Tema – Livspusslet.**

Obs: Korta lite. Snabba upp övergången fr realism till surrealism så man inte fastnar mitt emellan. Korta Pulled Pork mm.

Pappa. Två barn.

- Du måste stänga av nu.
- *Bara lite till!*
- Du vet vad vi har sagt. Högst fyrtio minuter om dagen.
- *Bara en grej till.*
- OK. Men högst fem minuter. Annars får du inte spela mer Minecraft den här veckan. Jag är i köket och diskar.

Tre minuter går.

- *Färdig!*
- Bra.
- *Får jag titta på Madicken nu?*
- Visst.

Pappa i köket diskar. Pojken i vardagsrummet.

- *Var är fjärrkontrollen.*
- Ligger den inte på bordet?
- *Nej, jag kan inte se den.*

Avbryter diskandet, kommer och letar.

- Titta under dig i soffan.
- *Här är den.*
- Bra.

Går och fortsätter diska.

- *Kan jag få vatten.*
- Alldeles strax.

Pappa diskar lite. Häller upp ett glas och levererar det.

- *Finns det äpple?*
- Du kan hämta själv i köket.
- *Men det är så spännande...*
- OK. Jag kommer.

Levererar äpplet och återvänder till disken.

- *Pappa? När kommer mamma?*
- Om en timme?
- *Kan jag få en toast.*
- Det vill jag också ha, ropar lillebror. Får jag också se på Madicken.
- Visst. Sätt dig i soffan.

Disken nästan klar. Nu fram med bröd, ost, smör och toastmaskinen. Börjar förbereda smörgåsarna. Telefonen ringer. Letar febrilt efter den. Hinner precis svara. Medan han pratar lägger han i toasten.

- Ja. Hej. Jo. Ja. Vad bra.
- Men du! De skall ha utflykt i morgon. Orientering. Kan du köpa bröd, pålägg, frukt och dricka.
- *Är det färdigt snart?*
- Ja, jo... Men jag visste inte heller. Det var Williams pappa som ringde.
- *Pappa! Hör du inte?*
- Jo, men jag är i telefon.
- Jo jag vet, men nu är det så. Jag lovade köra dem.
- *Pappa!*
- Bra. Okej. Hejdå.
- Visst det är klart snart! (till pojken)

Jobbar snabbt och vant, och levererar toasten till tv-soffan.

- Här kommer maten!
- *Sschhh. Jag hör inte vad de säger.*
- Jag vill ha mer vatten.

Levererar vatten till tv-soffan

- Här har du.
- *Kan du höja ljudet?*

Han höjer ljudet och röjer nu i det nya smulkaoset i köket.

- *Kan jag få en till?*
- Jag med?
- Nej nu får ni ta frukt eller en vanlig smörgås.
- *Neej!*
- Jo. Jag kommer strax med det.

Telefonen ringer igen. I vardagsrummet.

- *Pappa din telefon ringer.*
- Var är den?

- *Här i soffan.*
- Jag kommer.

forts...

- Hallå. Ja. Nej, klockan tio.
- Nej det går inte, jag måste köra barnen till skolan...
- Va? Nej. Är han också sjuk. OK. Jag får kolla med min fru om hon kan köra.
- Ja. Jag ringer tillbaks.

Under tiden har barnen tryckt på paus och gått ut i köket.

- *Pappa. Jag vill ha korv på smörgåsen. Och gurka. Två skivor.*
- Gurkan är slut. Det finns korv och det finns mjukost. Men jag måste först ringa mamma.

Han ringer sin fru.

- Det är jag igen. Du. Kan du köra dem i morgon. Jag...
- *Pappa. Jag vill ha ett äpple och en halv korvsmörgås.*
- Du får vänta lite.

Går ut i köket.

- Nej. Jag vet att det är min vecka. Men nu har chefen också blivit sjuk och det är ett viktigt möte.
- Men skrik inte...
- *Pappa! Du måste skynda dig!*

Till barnen

- Nu lugnar ni ner er!

I telefonen

- Men skrik inte säger jag.
- Det här är sista gången...
- *Pappa! Jag vill ha prinsesstårta istället!*
- Jag med. Och chips.
- *Och lösgodis. Och pop corn.*
- Nu pappa. Nu!
- Nu håller ni käften!
- Nej! Jag skriker åt barnen.
- Det skall du inte bry dig om. För du skiter ju bara i mig. I vad jag känner.
- Jag har fått nog. Jag klarar inte en sekund till.

– Jag vill inte se dig mer. Aldrig mer!

Han slänger på luren

– Och skumbilar och hallonbåtar och marsipangrisar.

– Och Tiramisou.

– Och mjukglass.

– Och Panna Cotta.

– Ja pappa! Panna Cotta!

– Panna Cotta. Panna Cotta! Panna... *(båda skriker extatiskt)*

– Nu är det nog! Jag sade ju till er att dra åt helvete. Så! Ut! Stick!

Han kastar korypaketet efter barnen, vinglar till och river ner mjölkpaketet på golvet.

Telefonen ringer igen.

– Hallå.

– Nej det går inte.

– Vad då måste? Jag måste ingenting! Jag har fått nog av er. Hur ni kör med oss. Jag säger upp mig.

– Ja. Jag menar allvar. Ja. Nu! Direkt. Precis.

– Fy fan.

Han lägger på.

Kören:

– Det är plötsligt helt tyst i köket. Sakta börjar väggarna lysa, som stora ljusskåp. Ett vitt sken fyller rummet.

Barnen kikar in för att se vad som händer. De viskar till varandra:

– *Titta! Han får vingar. Vita vingar.*

– Och nu får han klor. Och han växer.

– *Titta! Han har blivit en jättekatt.*

– Med vingar.

– *Nu öppnar sig taket.*

– Han lyfter. Han flyger iväg.

– *Han ser glad ut.*

– Pappa. Pappa.

– *Titta han är uppe i molnen.*

– Nu blir han mindre och mindre.

– *Försvinner.*

– Nu är han borta.

– Sakta stänger sig taket. Ljuset tonar bort och köket blir sig självt igen. Men ingenting är längre vad det brukade vara.

En saga – Huset i skogen

Tema – Bli sedd och bekräftad. Vuxna barn som har störningar.

En person

Det var en gång ett hus. Som låg i den stora skogen. Djupt, djupt därinne..

Om man går långt, långt in i skogen blir träden allt mäktigare och mossan allt grönare. Om man fortsätter dit där bergen börjar, öppnar sig plötsligt skogen upp. Där, i en naturens egen park, med kvittrande fåglar, ligger ett förtrollande, underligt hus.

Det är stort, det är grönt. Det strålar av ljus. Det har tinnar och torn som är klädda i guld. Utanför är det ett myllrande liv. Det snickras och odlas, spelas musik.

I huset bor flera tusen själar. Ja, i sanning en udda familj. Hit kommer barn från trasiga hem och föräldrar som gjort illa och rämnat i tu.

Här finns de som drabbats av förtryck, av misär, av tomhet och onödigt våld. Här finns de som har slagit, förnekat, övergett, svikit och missbrukat.

Nu tänker ni att detta är ett hus fyllt av skam, hat och sorg. Men så är det ej. Förvisso har många kommit med skuld, eller svåra sår efter övervåld. Men här härskar tilliten och fåglarna sjunger i dur.

Inne i huset finns hundratals salar, skrymslen och rum. De ligger på tre olika plan.

Person B

Det första är vigt åt Lyssnandet, som lånar sitt öra till allt.

Här får alla vara sig själva, berätta, uttrycka, bearbeta, dela.

Så småningom lättar trycket som tyngt, och tankarna skingras från det de har skymt.

Det kan ta ända upp till ett år.

Då är det dags att gå vidare.

Person C

På det andra planet bor Tilliten, som lyser av värme och öppnar sin famn.

Här får alla en mänsklig kontakt, pröva en närhet de förr inte haft.

Så småningom börjar de långsamt förstå, att relationer faktiskt kan bestå.

Då är det dags att gå vidare.

Person D

På översta planet bor Kärleken, som brinner av lust att ge, bara ge.

Där blir det möjligt att öppna sitt hjärta. Att ge av sig själv, och ta emot.

Alla kan äntligen se på riktigt, att kärleken finns, att den är så viktig.

Då är det dags att gå vidare. (forts...)

En person

Nu får var och en:

Följ trappan upp i tornet, som leder fram till en gyllene terrass.

Där går det att se dit där skogen tar slut.

Ja ännu längre om du lutar dig ut.

– Nu är du där. Skall sjunga en sång. Sjunga för livet, för alltings gång. (???)

Du skall sjunga högt så att alla hör. Har du tur får du hjälp av fåglarnas kör.

Klarar du det är du botad och fri. Och kan vara den du var ämnad att bli.

Varsågod!

Personen sjunger ordlös sång

Kören kommer in efter en stund. Personen fortsätter:

Kören:

Luften fylls av flygfän, det är alldeles tjockt.

Det är ormar, älvor, drakar, örnar, svanar, hjortar, lodjur och troll.

De sprutar rök. De sprutar eld.

Och sen ett dån, och en stor, stor blix.

Och så är det plötsligt alldeles tyst.

Det är tyst och du är fri.

I den majestätiskt mörka och vackra Skogen.

Rätten att uttrycka (Finns ingen musik)

Tema – Bli sedd. Bekräftad.

Föräldrar. Kören

Förälder A

– Får man inget litet leende idag. Nähänä! Det var en barsk liten krabat.

Förälder B

– Nej men lilla vän. Det var inget farligt. Inte skall du gråta så. Hunden bara skällde lite. Kom! Vi sätter oss och läser, så glömmer vi bort den dumma hunden.

Förälder C

– Oj så arg man kan vara. Jag vet att din bror var dum, men han menade inte illa. Titta här istället... Här får du ta en glass så sätter vi oss med Minecraft, så får du visa vad du byggde igår.

Förälder D

– Usch vad dumt du ramlade. Men det var inte så farligt. Kom här, så spelar vi piano. Så glömmer vi den dumma gråten.

Kören

– *Varför hindrar ni barnen?*

– Vi hindrar dem inte. Vi tröstar.

– *Skitsnack. Ni avleder och avvisar det de vill säga.*

– Vi vill bara att de skall bli glada igen.

– *Precis. Det är den enda känsla ni kan tillåta. Leende, söta och glada barn.*

– Det är inte sant!

– *Om de är ledsna och gråter; sorgsna, inbundna, arga, uppspelta. Då är det fel. Då försöker ni hindra dem.*

– Men vi vill ju att de inte skall fastna i...

– *Tyst! Ni tror att, stoppar ni barnets uttryck, hjälper ni barnet bli av med känslan.*

– Ibland kan det vara...

– *Det är inte sant! Det är precis tvärtom.*

– Jo kanske...

– *Så skärp er och låt barnen vara. Vara det de känner och är!*

//Kan man tydligare lyfta föräldrarnas försvar i diskussionen med kören? Så att man lämnar det mer öppet för att det faktiskt kan vara bra att avleda också! Eva vill stryka denna. Knölig, otydlig. Ger sig på ytliga problem. Kan det vara andra exempel i början?//

Stor flicka nu**Tema – Vuxna/barn med störningar. Barnperspektiv. Utsattheten.***Mamman*

– Vi var på lekplatsen. Hon var väl två, knappt två år. Hon lekte mest själv. Jag pratade i telefon. Nästan hela tiden. När vi skulle gå ville hon inte. Hon blev så där barnslig. Jag började gå.

– Kom nu. Vi skall gå hem. Kom!

Den trötta lilla flickan står trumpet kvar.

– Sluta tramsa. Kom nu. Vi skall hem och äta.

– Kom!

– Då kommer hon springande mot mig med sitt leende och armarna lyfta precis som om vi skulle kramas.

(Flickan springer mot mamman med armarna lyfta mot en kram och med ett leende på läpparna.)

– Mamma!

– Nej! Du är stor flicka nu!

– Mamma!

Flickan vill upp i mammas trygga famn, men mamma svarar

– Du vet vad vi har sagt.

– Mamma!

– Nej!

– Mamma. Mamma! (Dessa ”mamma” sjungs samtidigt som mammans kommentarer.)

– Du är stor flicka och kan gå själv!

– Mamma!

– Nu slutar du!

– Mamma. Mamma!

– Jag lyfter inte upp dig hur mycket du än tjarar. Jag får ont i ryggen.

– Men Mamma...

– Det var du som ville gå ända hit bort! Nu är du tyst och går själv.

– Men...

– Sluta! Sluta säger jag! Nu går jag! (går iväg)

– Mamma. Mamma. Mamma...

*Flickan vandrar trumpet tio meter bakom. Ensam. Så småningom kommer hon i kapp och får hålla mamma i handen.**Dottern*

”Mamma! Varför kunde du inte lyft upp mig? Varför lyfte du mig inte? Jag blev ju alldeles kall inuti. Kall och ledsen. Jag vet att du mädde dåligt de åren. Men jag förstår ändå inte. Jag var ju så liten. Och det gjorde så ont. Snälla mamma! Varför, varför, varför?”

//Är detta upprepning. Sökandet efter mamman som inte finns. Är med i ”Tre generationer” och i ”Du kanske skulle haft det bättre utan oss.” Skall vi stryka någon? Denna??//

Tillåt mig skratta

– Ni som inte har barn. Och klagar på att ni aldrig har tid. Att ni aldrig får känna någon frid.
Tillåt mig skratta: Ha ha ha ha ha ha ha ha. Ho ho ho ho hooo.

– Ni har all tid i världen. Även om ni jobbar nio till fem, finns där massor av tid när ni kommit hem.

Tillåt mig att le: Ha ha ha ha ha ha ha ha. Ho ho ho ho hooo.

– Ni bara sitter där. Beklagar ert missmod, har inget sting. Deppar, blir trötta av ingenting.
Ja tillåt mig en sista gång: Ha ha ha ha ha ha ha ha. Ho ho ho ho hooo.

(komma senare, t.ex. efter korgen i skogen. Eller strykas.)

(STRUKET

– Ni kan komma från jobbet. Ta en tupplur, låt tiden stå still. Sen gör ni själva precis det ni vill.

Tillåt mig ett flin. Ha ha ha ha ha ha ha ha. Ho ho ho ho hooo.)

Ibland glömmer jag

Barnet. Pappan, kursiv

- Hur har du det? Var är du? Vad gör du? Ser du mig?
- Ibland tänker jag att han skall komma. Det är ju kalas. Han brukar vara med. Men så kommer jag ihåg. Han är ju död.
- Jag glömmer bort det. För du finns ju kvar i mig, hos mig. Det finns så mycket vi kunde säga till varandra.
- Du kunde väl ändå dyka upp någon enda gång. Kan du inte det?
- *Hmm... Hmm... Hallå. Hej. Hör du mig? Hör du?*
- Pappa! Pappa! Du lever!
- *Nej min älskling. Jag lever inte och jag kan inte gå på kalas. Men jag ser och hör. Klarare och vackrare. Är med dig hela tiden. Är så stolt över dig.*
- Men var är du? Var finns du?
- *Jag finns inte. Det bara är. Jag vet inte var. Det är lätt, luft, klart och högt och man ser allt, man känner allt, man är allt och det är frid. Frid och ett lugn fyllt av mening.*
- Men jag skulle så gärna vilja träffa dig...

Kör ensemble

- *Jag ville berätta så mycket mer.*
- Jag ville fråga så mycket mer.
- *Det fanns saker jag aldrig hann säga.*
- Det fanns saker jag aldrig fick höra.
- *Men det blev ändå mycket vi fick.*
- Vi kom ändå långt med varann.
- *Och nu skall du vidare på din vandring.*
- Och jag bär med mig att du finns.
- *Långt här borta är stilla och skönt.*
- Sen så kommer jag till dig.
- *Så skall det bli, men det är ännu långt till dess.*
- Det hoppas jag också.
- *Många år skall ännu gå.*
- Men nu vet jag var du finns.
- *Långt, långt borta i ingenting.*
- Nånstans dit jag också skall.
- *Långt, långt borta i ingenting.*
- Där luften är klar och sikten fri.
- *Ingenting. Ingenting.*
- Luften klar. Sikten fri.

Bamsefar

Barnkören reser sig och sjunger en sång.

Den stora flugan surrar
Den gröna kossan kurrar
Den galna björnen hurrar

Hurra, hurra för Bamsefar som är så snäll och rar
Som inte tar sig ton sådär, och sjunger någon falsk fanfar

Stilla glider moln förbi, gröna som en dimmig dal
Nu när skogens barn skall bli, utan några andra val
Än att följa med sin far, på den mörka väg han tar.

Ut i livet på en resa. Som skall göra alla hesa
När de skriker Nej, nej, nej! Jag vill inte gå med dig!

Kroppen minns. Det är där det finns. Inuti. Dit inget når.
Tiden går. Åren slår. Kanske läker de ett sår.

Hipp, hurra för Bamsefar som är så snäll och rar.

Uppdraget

Kör hela tiden

- *Du skall visa respekt.*
- *Du skall sätta gränser.*
- *Skall lyssna, skydda och vara bestämd.*
- *Du får inte låta barnen ta över.*
- *Måste vara konsekvent.*

- *Tillåta. Uppmuntra. Stödja. A-a-...*

- *Du skall kontrollera.*
- *Va' tillåtande.*
- *Ska' släppa taget och vara dig själv.*
- *Tänk på att du är en förebild.*
- *Du kan inte vara hur som helst.*

- *Krav, sätta gränser och säga nej. A-a-...*

- *Du skall ge plats och göra så att barnet känner sig riktigt sedd.*
- *Och samtidigt se och ta hand om dig själv och dina egna behov.*
- *Du får aldrig bli arg. aldrig bli arg.*

- *Du skall älska, älska, älska, älska.*
- *Älska, släppa taget, älska släppa taget, älska...*

*Lite dubbel i tonen. Är det lite läbbigt eller är det fint?
Ligger nära "Ingen Metod". Se upp med placering.*

(– Du är en förebild.) borttagen

Bäverspetsen

Tema – Barnperspektivet, barnet en individ.

Pappan och barnet kommer ut genom porten. Han bär barnet men sätter nu ner honom.

- Nu orkar jag inte mer. Du får gå själv.
- Men det är säkert. Jag kan inte.
- Jodå. När vi är framme skall du få glass.

Pojken sätter sig på trottoaren.

- Jag vill inte ha glass. Det gör ont i knäet.
- Men sluta nu. Du är inte sjuk!
- Det är jag visst det! Jag slog benet på en bäverspets vid sjön igår. Den bara var där när vi lekte. Jättevass.
- Bävrarna gnager av träden. Då blir det så.
- Det gör jätteont. Knäet är alldeles löst. Det kommer att ramla av om jag går.
- Men du... Knän kan faktiskt inte ramla av...
- Jo. Känn här. Alldeles löst.

Pappan känner på knäskålen.

- Där ser du. Det är löst och kan ramla av!

Så sätter han sig bredvid pojken med raka ben.

- Känn nu på mitt knä?

Pojken känner.

- Det är ju löst! Har du också slagit dig på en bäverspets?
- Nej. Men knän är sådana. Det är inget fel på dig.

Pappa ställer sig och lyfter upp pojken.

- Nu skall du få pröva att gå försiktigt.

Sätter ned pojken. Pojken prövar försiktigt.

- Så. Så. Och ett till. Bra. (Eller bara musik.)

Pojken prövar sina ben mer bestämt..

- Och kan du hoppa också?

Pojken hoppar. Först trevande och sen i full blom.

- Vad bra.
- Det gör faktiskt inte ont längre.

De börjar gå igen.

Pappa sjunger.

*– Vi gå över daggstänkta berg, fallera, där bävern byggt ett hus och satt sin färg, fallera.
För vi skall på kalas med både glass och massa knas. Ja vi gå över daggstänkta berg, fallera.*

- Nu är vi snart framme hos Lisa.

– Pappa! Om knäet ändå ramlar av hamnar det kanske på knäkyrkogården. Då kan någon annan som tappat sitt knä hitta det där och så kan han sätta på det och så har han ett knä igen. Det är ju bra!

- Jättebra!

Dumma hot på flygplats (Strykas?)

Johan är mamman

Sara är alla andra

Två kvinnor. Två barn (kursiva)

– Det var på Madrids flygplats. Vi skulle hyra en bil. (Johan)

– Vi fick vänta länge. Och dina barn var med...

– Gud. Hur långsam kan man vara.

– *Det är så här. Det är därför det är ständig ekonomisk kris.*

– Hörde du att Palmers köpt hus.

– *Vrrmmmm... Så kommer flygplanet.*

– *Nej. Nej.*

– Lugna ner er lite.

– *Du menar Arne och Linda.*

– Ja.

– *Nej. Var då någonstans?*

– *Vrrmmmm... Bomb nummer två!*

– *Neej.*

– Nu lugnar ni ner er lite. Annars kommer vakten och säger till er.

– Nej jag tror det var några kilometer från Alicante.

– *Hur har de råd med det när hon varit...*

– *Du kan inte ta mig. Du kan inte ta mig!*

– Sluta ropa så. Fattar ni inte att ni stör! Tanten i kassan blir jättearg om ni inte skärper er. Så!

– *Lyssna nu på er mamma! Vi väntar på att vi skall få hyra en bil!*

– Jo men han har ju varit ute på äventyr också.

– *Vadå? Vad menar du?*

– Vet du inte det?

– *Nej, vadå?*

– Han har ju haft en affär med...

Barnen springer fram och tillbaks och åker kana på det hala golvet.

– *Oooooo...*

– Sluta springa. Vet ni vad! Om ni inte skärper er så kommer flygplatsvakten och tar er.

– Jag tycker ni skall sätta er ner lite och lugna ner er.

– Berätta!

– Jo men han hade ju en affär med en tjej på jobbet. Bara tjugotre år.

– Men herregud vad du säger. Hade han...

Barnen hoppar nu upp och ner vid disken och bråkar.

– Mamma. Mamma. Jag får inget mer av godiset!

– Det får hon visst! Men hon kan ju inte...

– Det får jag visst inte, du...

– Men herregud. Bete er som människor. Ni är ju som djur. Vi kanske skall lämna er till en djurpark. Med burar.

– Så. Gå bort dit och sätt er nu.

– Men hur tog Linda det?

– Nej men det var ju total katastrof...

Kvinnan bakom disken kommer.

– **Now I have find your reservacion. For how long time?**

– It's for a week. A small Toyota.

– **Ok. Un momento.**

– Men stackars Linda. Men skall de ändå...

– Mamma. Mamma. Petter drog mig i håret och sedan...

– Det gjorde jag inte alls hon ljug....

– Nu blir jag fruktansvärt trött på er. Sluta bråka.

– Ni får faktiskt lyssna på mamma.

– Men Petter gjorde det. Det gör jätteont.

– Hon ljuger.

– Nu slutar ni båda två. Annars sätter jag er på första planet hem så får ni vara hos tant Greta en vecka!

– Uuuuuuuuu....

– Det är ju därför hon varit sjukskriven.

– Det visste jag inte...

– Jag tror de köpte huset som en kompensation. Som en slags nystart.

– Men vad var det för tjej.

– Vad jag hört så var det en vikarie som...

– Nu kommer hon...

- **You have to take this insurance for one week. It is 120 euro.**
- Bur we don't need insurance.
- **Yes it is an insurance you have to sign.**
- But why?
- **It is rules.**
- Ok.

Hon skriver på hyreskontraktet.

- **Your card and your driver license please.**

Hon tar fram och lägger dem på disken.

Barnen hoppar vid den höga disken och försöker se vad tanten gör.

- *Jag vill också se. Jag vill också...*
- *Hoppa högre. Hoppa högre.*
- *Mamma jag ser inte ändå! Jag kan inte se!*

- Lugna er! Om inte ni lugnar er nu så ringer vi polisen. Tanten i kassan...

Kvinnan bakom disken tröttnar också

- **Basta! Càlmate! You want me teléfono a la policia?**

- Ja...
- *Jag vet inte...*

Paus. De tittar på varandra.

- Jo! Absolutely!
- Si. Yes!

Kvinnan ringer ett kort samtal.

Barnen springer. Den mindre halkar och slår i huvudet.

- *Aaaaaa...*
- *Mamma. Mamma hon slog sig.*

- Gud jag blir sjuk av detta.
- *Kolla nu kommer polisen.*
- Shit. Han brottar ju ner dem!
- *Och sätter handbojor!*
- Lyssna!

Polisen

- *Silencio. Usted es arrestado.*
- *Arrested. Alterar el orden público*
- *You disturbed! Pasaporte!*

Mamman ger polisen barnens pass.

- *El duración la visita Espana.*
- It is one week.
- *Ok. You get your ninos here next sunday.*
- *Ok*

- *Now we take you to the arrest!*
- *Silencio! Basta!*

Kvinnan i kassan

- **We have reserver 250 euro on the card. The car is right outside. And the keys are here.**

Questions?

- No. It is fine.
- **Ok. Thank you.**
- Thank you. Goodbye.

Kvinnorna går mot utgången

- Gud vad skönt. Det är som en dröm.
- *Ja, jag förstår inte hur du står ut en enda dag.*
- Det gör jag inte. Men du. De kommer ner den här veckan.
- *Vi kanske kan bjuda hem dem på ett glas en kväll och höra hur de...*
- Å. Där är bilen.
- *Du får berätta mer sen.*

Frågor och magar **Kanske strykas**
(rensa lite bland frågor. tuffa till magen)

Två små flickor, fyra och sex. Två mammor. De äter pannkakor med glass och de spelar ett frågespel. När inte annat anges är det mamma A och hennes dotter A, den större flickan som frågar och svarar.

- Vilket är Sveriges vanligaste lövträd?
- Ek. Gran...
- Nej Björk.
- Jag tänkte det. Men jag ville inget säga.

– Vilken månad är årets ljusaste.

Flicka B:

- Sommaren! Gissa vilken sommar jag fyller år?

Mamma B:

- Inte sommar. Du fyller år på hösten.

– Det måste va juli!

– Juni.

Flicka B:

- Det var juni!

– Vad brukar man man äta på fettisdagen?

– Vad är fettisdag.

Flicka B:

- Jag blir så mätt av pannkakan.

Mamma B:

- Orkar du inte glassen.

– Låg katakomberna under eller över marken?

– Under?

– Ja. Det är som tunnlår fulla av skelett!

Flicka B:

- Å vad mätt jag blev.

Drar upp tröjan. Visar magen.

Flicka B:

- Kolla min mage! Den har blivit uppsvälld.

- Vilken orm är giftig? Boa eller Kobra?
- Boa. Boa. Boan.
- Nej boan kramar ihjäl sina byten. Det är kobran.

– Var har hästen betset?

Flicka B:

– Nu blir min mage tjock igen?

- Har den betset i öronen?
- I munnen.
- Ja, i munnen.

Flicka B:

– Maten försvinner ur magen. Det blir bajs. Bajs kanske.

- Vad brukar katter göra när de är nöjda?
- Sova?
- Men brukar de inte låta också?

Flicka B:

– Mjauu... De säger mjauu...

- Men du vet sssss...
- De spinner. Mmm... Jag ville inget säga...

- Vilket ord brukar man avsluta en bön med?
- Vad är en en bön?
- Man ber om nåt?
- Amen

Mamma B:

– Känner du dig svälld i magen? Du får hoppa lite. Hoppa nu med magen.

Hoppar

Flicka B:

– Vill inte hoppa så högt. Min mage studsar.

Mamma B:

– Du skall kanske inte hoppa när du är så mätt.

- Vad gör en veterinär?
- De fixar djuren bra.

- Vad heter den sippa som är fridlyst?
- Blåsippa.

Mamma B och Flicka B sjunger plötsligt "Blåsippan ute i backarna står". De sjunger i bakgrunden, ibland med text, ibland utan. Samtidigt försätter frågorna att hagla:

- Nämn två av de fyra simsätten.
- Bröstsims. Fritidssims.
- Vad är det som flyger på en sommaräng?
- Fjärilar.
- I vilken barnvisa sjunger man "...ej svansar, ej svansar, ej öron hava de."?
- Små grodorna.

Flicka B:

- Kan jag få mer glas

Scen 61 – I kassakön

Johan pappa. Sara barn.

Pappan och pojken är i affären. De står i kö vid kassorna med en vagn full med varor. Klockan är halv sex på kvällen. Alla är trötta.

– Pappa, pappa. Kan jag få ett tuggummi?

– Nej. Det vet du.

– Men snälla...

– Nej.

De väntar i kön.

– Pappa. Får jag köpa nya Bamsetidningen?

– Nej. Vi skall inte köpa någonting.

– Men det var jättelängesen.

– Vi skall inte ha någon tidning.

– Varför inte? Den kostar bara tjugo kronor. Snälla!

– Men sluta nu.

– Snälla!

– Det hjälper inte att tjata. Det vet du.

De står i kön vid kassa. Han börjar lägga maten upp på bandet. Det går långsamt. Varorna får inte plats.

– Pappa! Titta! Det har kommit nya Pokemon-kort. De vi har väntat på.

– Ja,,,

– Jag måste få köpa ett paket.

– Nej. Inte nu.

– Men jag har väntat så länge.

– Hjälp till att lägga upp istället.

– Men pappa...

– Nu får du faktiskt skärpa dig. Ett nej är ett nej.

– Men pappa, pappa jag måste ha dem.

– Nu räcker det! Nu slutar du tjata.

Han lägger upp de sista varorna. Samtidigt ringer telefonen.

– Nej, jag står i kassan. Nej det går inte. Ok. Vänta jag springer dit.

Till pojken.

– Vänta här.

Pappa halvspringer med telefonen bort mot hyllan med kryddor.

– Jag hittar inte. Jo kanske. Här. Rosmarin. Det löser sig. Hej.

Han springer tillbaka. Det är lång kö. Alla hans varor är inslagna.

– Ursäkta. Jag hade glömt..

Telefonen ringer igen.

– Vadå. Javisst. Jag frågar.

Till kassören.

– Har ni frimärken?

– Ja. Hur många?

– Tre.

Samtidigt kommer pojken med en glass.

– Pappa. Kan jag få en glass?

– Nej men sluta nu...

– Snälla. Jag skall inte fråga något mer om jag bara...

Kassörskan

– Var det allt?

Han ser på pojken

– Vi tar en glass också.

– Ja!

Kassörskan

– Det blir ettusentrehundrafyrtiofyra kronor.

Kören och Han:

– Anser du att ett nej är ett nej.

– Jo...

– Är det viktigt för dig att hålla på det?

– Ja, absolut.

– Varför då?

– Annars ser ju barnen att det lönar sig att tjata.

– Vad skulle det kunna betyda?

– Att de aldrig ger sig och ständigt tjatar.

– Får de igenom sin vilja lättare då?

– Ja.

– Och i så fall kan du inte kontrollera situationen längre?

– Precis.

– Och du har misslyckats med att sätta gränser?

– Ja.

– Men varför gav du dig då med glassen?

– Jag vet inte. Det blev för mycket. Vi var trötta. Jag tycker inte det gör så mycket.

– Jaså. Plötsligt är det inte så viktigt längre?

Scen 62 – Nappen

Pappan drar i nappen. Den fyraårige pojken kämpar mot. Folk tittar där de går på gatan. Plötsligt drar han bryskt ut nappen och stoppar ner den i fickan.

- Nu tar pappa nappen.
- Nej.
- Du är stor pojke nu.
- Nej!
- Folk tittar ju på dig!
- Jag vill inte. Jag är trött.
- Så! Kom nu.

Pojken står och surar vid ett skyltfönster med ryggen mot pappan.

- Kom säger jag!
- Jag vill inte.

Han lyfter upp honom.

- Nu måste vi skynda oss. Farmor väntar med maten.

Han går raskt.

- Eeeh.

Pojken grinar.

- Sluta fåna dig! Ser du inte hur alla tittar. Och undrar vad som händer.

Stannar.

- Du är för tung. Jag orkar inte bära dig längre.

Sätter ner honom.

- Eeeh....

Han gråter mer. Pappan ger upp, tar nappen ur fickan och ger den till pojken.

- Här får du nappen. Kom så går vi.

De promenerar i väg.

Kören

- *Varför gav du upp?*
- *Vi var tvungna att hinna i tid.*
- *Tycker du det är bra att berätta för barn hur andra tittar snett på dem?*
- *Men det kom ofta fram folk och sa att de tyckte det var konstigt.*
- *Men är skam ett bra verktyg i gränssättning.*
- *Jag vet inte. Jag var tvungen att göra något.*
- *När slutade han med napp?*
- *Ett halvår senare. Efter ett tandläkarbesök. Det gick inte längre.*
- *Bra!*

Hon sätter sig ned.